

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. 10. 1919, sp. zn. Kr I 388/19

Číslo: 99/1919

Právní věta:

I. Pro zločin loupeže je lhostejno, že napadená osoba neměla při sobě věci, k jichž násilnému odnětí útok směřoval.

II. K rozlišení zločinu vydírání a loupeže.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.10.1919

Spisová značka: Kr I 388/19

Číslo rozhodnutí: 99

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Obě zmateční stížnosti brojí s hlediska § 281, č. 9 a), pokud se týče i § 10 tr. ř. proti odsouzení obžalovaných pro zločin loupeže dle § 190 tr. z., pokud se týče pro zločin spoluviny na loupeži dle §§ 5, 190 tr. z. z důvodu, že Kateřina S. peněz, jež měly jí býti uloupeny, ve skutečnosti při sobě neměla. Šlo proto prý jen o zločin domnělý, spáchaný na předmětu nezpůsobilém. Dle náhledu zmateční stížnosti Jaroslava P. mohlo by se prý jednati nanejvýše o vydírání ve smyslu § 98 a) tr. z. Než zmatečným stížnostem nelze přisvědčiti. Již první soudce právem poukazuje k tomu, že § 190 tr. z. shledává skutkovou povahu dokonané loupeže již v tom, bylo-li osobě nějaké učiněno násilí v úmyslu, by se pachatel její neb vůbec cizí movité věci zmocnil. Loupeže dopouští se dle § 190 tr. z. ten, kdo činí násilí někomu, by se zmocnil jeho neb nějaké jiné cizí věci movité; jest tedy třeba ku splnění skutkové povahy zmíněného zločinu dvojí náležitosti: násilí činěného v úmyslu zmocniti se movité věci toho, na nějž útočí, nebo movité věci jiné třetí osoby. § 190 tr. z. vyžaduje toliko úmysl zmocniti se cizí movité věci; není třeba, by bylo dosaženo tohoto úmyslu, není tudíž dále třeba, by tu byly předpoklady dosažení tohoto úmyslu, by ten, na nějž útočí pachatel, také skutečně měl věc, jíž se chce pachatel svým násilím zmocniti. Jest nerozhodno, z jaké příčiny nebylo dosaženo naznačeného úmyslu, zda snad jen proto, poněvadž osoba napadená předmětu, jenž měla by býti uloupen, při sobě neměla. V přítomném případě přichází však dále v úvahu, že předmět, jež obžalovaní zamýšleli uloupiti, skutečně existoval, že by byl i v držení Kateřiny S., kterážto peněz jen náhodou při sobě

neměla, kdyby je nebyla z opatrnosti doma nechala. Nebyla proto Kateřina S. sama o sobě objektem k oloupení absolutně nezpůsobilým, nýbrž nastaly jen nahodilé okolnosti, které v konkrétním případě dosažení cíle obžalovaných bránily. Pokud se tedy týče skutkové povahy loupeže dle § 190 tr. z., nezáleží vůbec na tom, jak již shora bylo naznačeno, zda tu skutečně jest předmět, jehož se chce pachatel zmocnit; stačí, když existuje pouze v představě pachatelově a tento činí násilí, by se jím jeho zmocnil.

Od zločinu vydírání dle § 98, písm. a) tr. z., k němuž poukazuje obžalovaný Jaroslav P. ve své zmateční stížnosti, liší se loupež tím, že pachatel chce bezprostředně svým násilím a nikoli snad vynuceným dalším jednáním toho, na nějž útočeno, zmocnit se ihned movité věci, kdežto v případě vydírání chce svým nucením teprve působiti na druhého, by mu tento opatřil předmět, jež chce dostat. Byla-li tu pak dle toho, co shora bylo řečeno, skutečně skutková povaha loupeže, pak nemůže ovšem pouhé podřadění mírnějšímu trestnímu ustanovení § 98 a) tr. z. přijíti v úvahu.